

Arrest

nr. 253 832 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van de heer M.I. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 21 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 9.07.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreerde partner nl. M.I. (...) ((...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voelen. Volgens artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.80 dienen de partners te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

Vooreerst dateert de registratie van de wettelijke samenwoning van 25.06.2020 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de Belgische referentiepersoon dateert van 11.06.2020. De melding van de samenwoning dateert ook van 11.06.2020

Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Belgische referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook elkaar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen.

- Overmakingen van geld via Ria. dd. 4.07.2019 op naam van I. (...) (in België) aan N. (...) (in KIEV) van 211 euro, dd. 16.07.2019 van 318 euro, dd. 7.06.2019 van 161 euro, dd. 6.05.2019 van 120 euro, dd. 27.12.2019 van 78 euro, dd. 23.02.2020 van 191 euro, dd. 16.05.2019 van 100 euro*
- Foto's op gsm dd. 30.04.2019 in het Oekraïens, foto's van vrouw alleen in Oostende (30.7.2018. ongedateerde familiefoto's, foto's dd. 26 maart 2019, foto's in Parijs, op feest, op strand...*
- Messenger gesprekken in het Oekraïens (onvertaald)*

De Messenger berichten in het Oekraïens (waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en de referentiepersoon een relatie zouden hebben) kunnen niet worden aanvaard gezien de inhoud ervan onduidelijk onder andere bij gebrek aan een vertaling. Ze worden daarom beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Vandaar dat zij niet

kunnen aanvaard worden als een bewijs van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Dit betreffen ook geen bewijzen waaruit blijkt dat ze elkaar sedert minstens twee jaar elkaar kennen vóór de aanvraag gezinshereniging die werd ingediend op 9.07.2020.

Dat ze elkaar twee jaar kenden op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging wordt niet betwist. Echter, er kan aan de hand van deze berichten, het overmaken van gelden via RIA (het lijkt erop dat hij haar betaalde) en enkele foto's niet toe besloten worden dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

Te meer daar er ook onvoldoende bewijsstukken werden toegevoegd waaruit blijkt dat zij elkaar bij minstens 3 gelegenheden hebben ontmoet, met een minimale duur van 45 dagen, alvorens de aanvraag tot verblijf in te dienen. Het is niet omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie. (Zie ook het verloop in het verleden bij het onderzoek bij het Parket.)

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn.

De duurzaamheid van de relatie is onvoldoende aangetoond overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissing aan verzoekster een leven in België ontzegd worden ondanks verzoekster van mening is dat zij volgens een correcte beoordeling van haar aanvraag in de zin van artikelen 40ter van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak in België mag verblijven en een privé leven alhier mag hebben. Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissing aan verzoekster een leven in België ontzegd worden ondanks verzoeker van mening is dat zij volgens een correcte beoordeling van haar aanvraag in de zin van artikelen 40ter van

de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak in België mag verblijven en een privé leven alhier mag hebben.

Dat de wettelijke samenwoning met haar Belgische partner de heer M.I. (...) (RRN (...)) werd reeds in 2000 te Oostende geregistreerd.

Dat verzoekster kennis nam van haar bovengenoemde Belgische partner in november 2018 en eerste keer naar hem in België kwam in december 2018 destijds voor 10 dagen.

Dat zij tevens in februari 2019 opnieuw naar België kwam om samen met haar huidige Belgische partner te verblijven deze keer gedurende 1 maand.

Zij kwam tevens in de zomer van 2019 nog voor 3 maanden naar België.

Verzoekster kwam tevens laatste keer naar België op 8 maart 2020 om hier een gezin te vormen met haar huidige partner.

De wettelijke samenwoning werd met succes geregistreerd wat op zich een bewijs van echte relatie was.

De aanvraag van gezinshereniging werd tevens op 9 juli 2020 ingediend.

Verzoekster meent dat zij voldoet aan de criteria van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gelet op talrijke voorafgaande contacten met haar huidige partner.

De bestreden beslissing is te streng en deze is daarvoor niet correct genomen zonder rekening te houden met de feitelijke situatie.

De aanvraag van gezinshereniging was in casu voorafgegaan door regelmatige communicatie en talrijke periodes van samenzijn van de partijen.

Zie uiteenzetting hierboven.

Er was tevens in deze tijden regelmatig contact via internet tussen de partijen: chatten/berichtenwisseling.

Dat de andere voorwaarden van gezinshereniging zijn in casu tevens vervuld: zie talrijke bewijzen in bijlage.

Dat partijen momenteel verder samenwonen en dat verzoekster werkt officieel: zie stukken van haar integratie en tewerkstelling.

Dat de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervuld zijn omwille van voldoende langdurige contacten tussen de partijen en langere samenwoning op een adres vanaf maart 2020.

De motivatie van de bestreden beslissing uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gebeurt blijkbaar zonder grondige analyse van de kern van de zaak.

Het gaat over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster die kan niet haar gezinsleven in België te beleven met haar bovengenoemde wettelijke partner.

Artikel 8 van het EVRM is in casu ook geschonden omdat de kern van belangen van verzoekster in België zich bevindt.

De bestreden beslissing indruist zwaar tegen artikelen 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verblijft immers verder in België met haar wettelijke partner omdat zij geen andere keuze heeft.

De door verzoekster voorgelegde documenten laten geen twijfel inzake haar sterke band met haar huidige partner I. (...).

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de te strenge motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoekster heeft tevens duidelijke bewijzen van inkomsten van haar partner neergelegd op het moment van de aanvraag van gezinshereniging.

Deze bewijzen bevinden zich allemaal in het administratief dossier.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

De echtgenoten kunnen immers geen noermale gezamenlijke leven voeren.

Het onderzoek werd uitgevoerd door de verwerende partij zonder het nodige zorgvuldigheid en de kern van belangen van verzoekster in België zich bevindt.

De bestreden beslissing was tevens niet duidelijk gemotiveerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is soms moeilijk te begrijpen wat leidt volgens verzoekster tot schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Verzoekster houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar wettelijk geregistreerde partner van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat voormeld artikel 40ter verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat partners dienen te bewijzen dat ze een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie onderhouden, dat uit het administratief dossier alvast niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon reeds één jaar samenwoonden voor de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, dat de registratie van de wettelijke samenwoning dateert van 25 juni 2020 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de Belgische referentiepersoon van 11 juni 2020, dat de melding van de samenwoning ook dateert van 11 juni 2020, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden, dat er dus niet kan worden gesteld dat zij reeds een jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf. De verwerende partij

stelt verder dat voor zover de verzoekende partij wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Belgische referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook elkaar minstens drie keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, zij volgende stukken voorlegt: *“Overmakingen van geld via Ria. dd. 4.07.2019 op naam van I. (...) (in België) aan N. (...) (in KIEV) van 211 euro, dd. 16.07.2019 van 318 euro, dd 7.06.2019 van 161 euro, dd. 6.05.2019 van 120 euro, dd. 27.12.2019 van 78 euro, dd. 23.02.2020 van 191 euro, dd. 16.05.2019 van 100 euro”, “Foto’s op gsm dd. 30.04.2019 in het Oekraïens, foto’s van vrouw alleen in Oostende (30 7.2018. ongedateerde familiefoto’s, foto’s dd. 26 maart 2019, foto’s in Parijs, op feest, op strand...” en “Messenger gesprekken in het Oekraïens (onvertaald)”*, dat de Messengerberichten in het Oekraïens, waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een relatie zouden hebben, niet kunnen worden aanvaard gezien de inhoud ervan onduidelijk is, onder andere bij gebrek aan een vertaling, dat ze daarom worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat zij vandaar niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, dat dit ook geen bewijzen betreffen waaruit blijkt dat ze elkaar sedert minstens twee jaar kennen voor de aanvraag gezinshereniging die werd ingediend op 9 juli 2020, dat het gegeven dat ze elkaar twee jaar kenden op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging niet wordt betwist, dat er aan de hand van deze berichten, het overmaken van gelden via RIA – waarbij het erop lijkt dat de referentiepersoon de verzoekende partij betaalde – en enkele foto’s er echter niet toe besloten kan worden dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben, te meer daar er ook onvoldoende bewijsstukken werden toegevoegd waaruit blijkt dat zij elkaar bij minstens drie gelegenheden hebben ontmoet, met een minimale duur van 45 dagen, alvorens de aanvraag tot verblijf in te dienen, dat het niet is omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie waarbij verwezen wordt naar het verloop in het verleden bij het onderzoek bij het parket. De verwerende partij motiveert verder nog dat er nergens uit het administratief dossier blijkt dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn en concludeert vervolgens dat de duurzaamheid van de relatie onvoldoende is aangetoond overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij wordt geweigerd en dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. De verwerende partij wijst er tot slot nog op dat de te vervullen voorwaarden van gezinshereniging cumulatief zijn, dat aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd, dat zij de andere voorwaarden niet volledig heeft onderzocht en dat de beslissing haar niet belet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Door louter voor te houden dat de bestreden beslissing niet duidelijk gemotiveerd is en soms moeilijk te begrijpen is, maakt verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, waaronder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, alsook in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

2.6. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

2.7. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de wettelijke samenwoning met haar Belgische partner reeds in 2000 werd geregistreerd te Oostende maar maakt dit geenszins aannemelijk. Dit geldt des te meer nu zij vervolgens in haar verzoekschrift verklaart dat zij kennis nam van haar Belgische partner in november 2018 en een eerste keer naar hem in België kwam in december 2018. Evenmin blijkt

voornoemde registratie in 2000 uit de stukken van het administratief dossier. De Raad merkt in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier echter wel blijkt dat de Belgische partner van de verzoekende partij in 2000 nog gehuwd was met zijn intussen ex-echtgenote. Nu het afleggen van een verklaring van een wettelijke samenwoning niet wordt toegestaan voor een persoon die nog verbonden is door een huwelijk, kan de verzoekende partij ook in die zin geenszins dienstig voorhouden dat er in 2000 reeds sprake zou zijn geweest van een geregistreerde wettelijke samenwoning tussen haar en haar Belgische partner. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de registratie van de wettelijke samenwoning dateert van 25 juni 2020.

De verzoekende partij slaagt er met haar betoog evenmin in om de vaststelling te weerleggen of te ontkrachten dat uit het administratief dossier alvast niet blijkt dat zij en de referentiepersoon reeds één jaar samenwoonden voor de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Evenmin betwist zij het motief dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn. Het verder betoog van de verzoekende partij is gericht tegen de motieven inzake de beoordeling of de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben waarbij de ontmoetingen samen minstens 45 dagen betreffen.

2.8. Waar de verzoekende partij in dit verband vooreerst stelt dat zij kennis nam van haar Belgische partner in november 2018 en een eerste keer naar hem in België kwam in december 2018, destijds voor tien dagen, dat zij tevens in februari 2019 opnieuw naar België kwam om samen met haar huidige Belgische partner te verblijven, deze keer gedurende een maand, dat zij tevens in de zomer van 2019 nog drie maanden naar België kwam, dat zij tevens een laatste keer naar België kwam op 8 maart 2020 om hier een gezin te vormen met haar huidige partner, dat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 9 juli 2020, dat de aanvraag gezinshereniging *in casu* was voorafgegaan door regelmatige communicatie en talrijke periodes van samenzijn, dat er tevens in deze tijden regelmatig contact was via internet: chatten en berichtenwisseling, gaat zij eraan voorbij dat het haar, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet toekwam om te bewijzen een naar een behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen, minstens maakt zij ter gelegenheid van het verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag een aantal stavingstukken heeft voorgelegd om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen en dat de verwerende partij die stukken bij het nemen van de bestreden beslissing heeft beoordeeld, met name als volgt:

“Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Belgische referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook elkaar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen.

- *Overmakingen van geld via Ria. dd. 4.07.2019 op naam van I. (...) (in België) aan N. (...) (in KIEV) van 211 euro, dd. 16.07.2019 van 318 euro, dd. 7.06.2019 van 161 euro, dd. 6.05.2019 van 120 euro, dd. 27.12.2019 van 78 euro, dd. 23.02.2020 van 191 euro, dd. 16.05.2019 van 100 euro*
- *Foto's op gsm dd. 30.04.2019 in het Oekraïens, foto's van vrouw alleen in Oostende (30.7.2018. ongedateerde familiefoto's, foto's dd. 26 maart 2019, foto's in Parijs, op feest, op strand...*
- *Messenger gesprekken in het Oekraïens (onvertaald)*

De Messenger berichten in het Oekraïens (waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en de referentiepersoon een relatie zouden hebben) kunnen niet worden aanvaard gezien de inhoud ervan onduidelijk onder andere bij gebrek aan een vertaling. Ze worden daarom beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Dit betreffen ook geen bewijzen waaruit blijkt dat ze elkaar sedert minstens twee jaar elkaar kennen vóór de aanvraag gezinshereniging die werd ingediend op 9.07.2020.

Dat ze elkaar twee jaar kenden op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging wordt niet betwist. Echter, er kan aan de hand van deze berichten, het overmaken van gelden via RIA (het lijkt erop dat hij haar betaalde) en enkele foto's niet toe besloten worden dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

Te meer daar er ook onvoldoende bewijsstukken werden toegevoegd waaruit blijkt dat zij elkaar bij minstens 3 gelegenheden hebben ontmoet, met een minimale duur van 45 dagen, alvorens de aanvraag tot verblijf in te dienen. Het is niet omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie. (Zie ook het verloop in het verleden bij het onderzoek bij het Parket.)”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat zij ook andere stukken heeft voorgelegd die de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening heeft genomen. Zij licht het verloop van haar relatie en ontmoetingen toe, doch stelt geenszins, laat staan dat zij dit aantoon, dat de door haar voorgehouden gebeurtenissen zouden blijken uit de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken. Door louter het verloop van haar relatie toe te lichten en te beweren dat het gaat om talrijke periodes van samenzijn, te wijzen op hun regelmatige communicatie en verder nog te stellen dat de door haar voorgelegde documenten geen twijfel laten inzake haar sterke band met haar huidige partner, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op grond van de bewijzen die werden voorgelegd bij de aanvraag niet op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat niet kan besloten worden dat de verzoekende partij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben. In zoverre ze met haar betoog zou willen aansturen op een herbeoordeling, benadrukt de Raad dat het hem, als annulatierechter, enkel toekomt om na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen. De verzoekende partij maakt dit met haar betoog niet aannemelijk.

2.9. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat haar wettelijke samenwoning met succes werd geregistreerd, wat op zich een bewijs van een echte relatie is, gaat zij eraan voorbij dat zij niet alleen het bestaan van een relatie dient aan te tonen, doch ook het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie, zoals wordt bepaald in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet en zoals eveneens door de verwerende partij wordt gesteld in de bestreden beslissing. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het niet is omdat de verzoekende partij en de referentiepersoon een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie, een vaststelling die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

In zoverre de verzoekende partij met een dergelijk betoog wenst te wijzen op het feit dat de wettelijke samenwoning met succes werd geregistreerd na een onderzoek schijnsamenwoning, waardoor dit als een bewijs van een echte relatie kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de verzoekende partij een geregistreerd partnerschap heeft met mevrouw M.I. van Belgische nationaliteit. Het geregistreerd partnerschap op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. De partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten moeten hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aan verschillende voorwaarden voldoen. Eén van deze voorwaarden is, op één van de drie in voormeld artikel voorziene mogelijkheden, het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aantonen. Het wel degelijk kunnen registreren van de verklaring van wettelijke samenwoning nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, is niet één van de drie in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aan te tonen. Het feit dat een verklaring van wettelijke samenwoning pas is geregistreerd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, verhindert niet dat de verzoekende partij, om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie/Belg ook nog het bewijs moet leveren aan de verwerende partij dat de relatie duurzaam en stabiel is, dit conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet. De procedure bij

de ambtenaar van de burgerlijke stand en die bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen complementaire procedures.

2.10. Door louter voor te houden dat zij voldoet aan de criteria van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gelet op talrijke voorafgaande contacten met haar huidige partner, dat de bestreden beslissing te streng is en daarvoor niet correct genomen is zonder rekening te houden met de feitelijke situatie, dat de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervuld zijn omwille van voldoende langdurige contacten tussen de partijen en langere samenwoning op een adres vanaf maart 2020, dat zij niet akkoord kan gaan met de te strenge motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de thans bestreden beslissing doch slaagt ze er met haar betoog niet in om voornoemde motieven te ontcrachten of te weerleggen noch om aan te tonen dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende de verwijzing naar de langere samenwoning op een adres vanaf maart 2020, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij lijkt voorbij te gaan aan de vereiste van het minstens één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag of aan de vereiste van het elkaar gedurende twee jaar kennen voorafgaand aan de vraag, het contact onderhouden en het elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag 'driemaal' ontmoet te hebben gedurende minstens 45 dagen.

2.11. Het betoog dat de andere voorwaarden van gezinshereniging *in casu* tevens vervuld zijn, waarbij de verzoekende partij verwijst naar de bewijsstukken die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, dat zij momenteel verder samenwonen en dat zij officieel werkt, waarbij zij expliciet verwijst naar de stukken omtrent haar integratie en tewerkstelling, dat zij duidelijke bewijzen van inkomsten van haar partner heeft neergelegd op het moment van de aanvraag van gezinshereniging, dat deze bewijzen zich allemaal in het administratief dossier bevinden, dat de verwerende partij met het hiervoor vermelde geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, is niet dienstig. De verzoekende partij weerlegt noch ontcracht ter gelegenheid van haar verzoekschrift immers de vaststelling dat de duurzaamheid van haar relatie onvoldoende is aangetoond. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen en om het verblijfsrecht te weigeren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. In dit verband motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing nog dat de te vervullen voorwaarden van gezinshereniging cumulatief zijn, dat aangezien minstens één van de voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd, dat de verwerende partij de andere voorwaarden niet volledig onderzocht heeft. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.12. De verzoekende partij voert tevens een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt ontkend dat er een wettelijke band is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, maar wel dat de duurzaamheid van de relatie onvoldoende is aangetoond. Nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de wettelijke band tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon momenteel wordt betwist, kan in deze zaak en in deze stand van het geding het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet worden uitgesloten.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht

op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De verzoekende partij betoogt *in casu* dat de kern van haar belangen zich in België bevindt, dat zij immers verder met haar wettelijke partner in België verblijft omdat zij geen andere keuze heeft, doch maakt met deze beweringen niet aannemelijk dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont met haar betoog immers niet aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven samen opnieuw op te bouwen of verder te zetten noch dat dat "*de echtgenoten*", *quod non in casu*, geen normaal gezamenlijk leven kunnen voeren. De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, zodat de verzoekende partij in die zin niet dienstig kan betogen dat het gaat om een prangende humanitaire situatie daar zij haar gezinsleven in België niet kan beleven met haar wettelijke partner en dat haar een leven in België wordt ontzegd. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit.

2.13. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de kern van haar belangen zich in België bevindt, wijst zij tevens op het bestaan van een privéleven doch laat zij na concreet toe te lichten waarom haar privéleven beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat zodat niet ingezien kan worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben, noch hoe deze beslissing, zoals de verzoekende partij voorhoudt, haar verhindert om haar gezinsleven in België te beleven met haar wettelijke partner of haar een leven in België ontzegt.

2.15. Ten slotte wordt erop gewezen dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te dienen die gestaafd is met de nodige bewijsstukken wanneer zij meent te voldoen aan de voorwaarde van een duurzame relatie.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Door louter te stellen dat zij meent dat zij volgens een correcte beoordeling van haar aanvraag in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak in België mag verblijven en een privéleven alhier mag hebben, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief,

onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of dat de gezinshereniging haar, gelet op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, ten onrechte werd geweigerd.

2.18. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de motivatie van de bestreden beslissing zonder grondige analyse van de kern van de zaak is gebeurd.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.19. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER